

Maria Pallarès Sans

Aquest espai vol ser un testimoniatge biogràfic, una manera d'observar i transmetre la vida. Donar a conèixer persones que ens expliquin la seva manera de veure la vida.

El plantejament d'aquestes qüestions desperten una revisió de temes transcendents que la vida quotidiana no permet pensar-hi. És un espai per a la reflexió enriquidora. Un espai íntim de reflexió perquè les preguntes tenen un valor que permeten reflexionar.

El fet que el web de la Maria planteji aquestes preguntes és un bé personal, aporta un espai de pensament.

Entrevista a Cristina Rimbau

Cristina Rimbau

Va nèixer a Barcelona fa cinquanta anys.

Treballadora social i psicòloga

Actualment és Cap d'estudis de l'Escola Universitària de Treball Social de Barcelona

Què és per a tu la vida?

És una oportunitat que ha vingut donada i que dóna la llibertat, limitada, d'utilitzar-la cap a una direcció determinada.

En síntesi, podria dir que és un fluid de relacions, a vegades agradables, profund, i, a través d'aquestes relacions et retrobes amb persones que fan que puguis tirar endavant. Relacions impregnades d'afecte i una base intel·lectual, de capacitat d'entendre les coses.

Quina ha estat l'experiència més important de la vida?

Està relacionat amb l'anterior.

El més important és, per una banda, la llibertat, limitada, el relativisme, no per a defugir obligacions, si no per ponderar els judicis de valor. Les coses s'ha de situar en un context, no són absolutes. El tema de cercar el més profund, intentar trobar-lo; el tema de la solidaritat: emocional, cognitiva, material; el tema de pensar que no estem sols, no vivim aïllats.

Els aspectes negatius, com la falta d'harmonia, fan tot un conjunt de situacions contradictòries i les hem de portar.

Per què vas triar psicologia?

No sé si soc psicòloga. Soc el resultat d'un interès per lo social i lo personal i les dinàmiques col·lectives.

L'arribada a la psicologia va ser des dels serveis socials. Vinc del treball social i em va atreure molt la formació en psicologia, sobretot la dinàmica; també per la maduresa de l'edat, per ampliar estudis.

Com t'agrada més ajudar a les persones?

La primera premissa és si ajudo o puc ajudar. La percepció de l'ajut és de qui el rep. Hi ha gent que vol ajudar i no pot. Cal que ho contesti qui es sent ajudat.

Si hi ha la base per poder ajudar, les dues facetes són possibles.

Són diferents l'ajut personal del professional, on hi ha més possibilitats d'ajudar.

La primera part de la pregunta, no ajuda qui vol, si no qui es sent ajudat.

Com s'ha d'enfrontar una malaltia greu?

És molt difícil, depèn de la persona que la viu, depèn també de l'impacte que li pugui fer.

Tothom té dret a viure-la com sigui: amb desesperació, amb serenitat, etc. El desitjable és el model de la Maria, amb la seva saviesa, com exemple. Ella va saber viure el procés de la

Maria Pallarès Sans

malaltia, no va morir en el procés, si no que va saber viure en el procés i viure amb tot el seu entorn. El Dr. Gol havia comentat que no s'havia de negar el què està passant, malgrat sigui dur, cal parlar del què passa i del futur incert davant una malaltia greu. No es pot exigir que sigui el patró, tothom ha de poder viure com sigui.

Què penses de la mort?

Moltes coses. Agradant-me la vida, no m'agrada la mort perquè significa el final i potser perquè les morts directes han estat pèrdues massa importants. Malgrat tenir-los en el record, preferiria tenir-los aquí.

La mort és una gran incògnita que la nostra societat margina i no ajuda a pensar-hi i posar interrogants sobre ella. Vivim una cultura de negació i som encara més febles perquè no ens hi aproximem com un procés vital.

Què penses del més enllà?

Soc agnòstica per definició. Des de l'interrogant i faig plantejaments d'interrogant. És a dir, soc agnòstica amb plantejaments d'interrogant. Mantenir l'interrogant és per les pèrdues, per resistència a les pèrdues. De cop i volta, que tota la capacitat i ésser d'una persona se'n vagi, és incompreensible. I és una manera de tenir-lo. Des de la ignorància vital personal, de la teoria que diu que som energia i ens transformem, no ens destruïm. Alguns diuen que és química; altres, éssers àngels immaterials. Hi ha, doncs, l'interrogant que es manté donat que desperta inquietuds.

No és un discurs religiós, però és un discurs paral·lel a les imatges cristianes de la representació del més enllà, per exemple, el discurs de la Dra. Elisabeth Kübler-Ross que planteja unes imatges metafòriques dels àngels, de l'àurea, amb paral·lelisme amb les grans religions.

Des del punt de vista de l'incògnita, no de la fe, no es pot afirmar ni si ni no. És una pregunta oberta.

M. Carme Sans
22 de Novembre, 2004